

værges om med alle til Ministeriets Raadighed staaende Midler, vi have ikke Noget imod, at den gjælder i snevrere Forstand paa samme venlige Vis som hidtil. Vi negte ikke, at de kunne have Eneret der, men vi tale ikke om den i Resolutionen, vi tale om den Ret, de have udenfor Øresund, den, de have i Øresund, lade vi staa hen.

Indenrigsministeren (Staal): Den ærede Forespørger har draget et nyt Moment ind i denne Diskussion. Det er mig imidlertid ikke ukjært at gjøre det ærede Thing bekendt med de Forhold, som ere blevne omtalte paa den Maade, som her er sket af den ærede Forespørger. Der er en Bestemmelse om Mafsevidden ved Dri-vaadsgarn paa Limfjorden, som Administrationen aldrig har anset gjældende for det øvrige Land, og som ikke nogenstunde er bleven anvendt udenfor Limfjorden. Et Garn med større Mafsevidde end efter Limfjordsbestemmelsen blev forrige Aar beslaglagt af Fiskerikontrollen. Dette var iøvrigt sket uden Ordre fra Ministeriet, der under de gjorte Forhold vilde haat Betentelighed ved at foretage et Skridt, der maatte berøre en stor Del af Fiskeribefolkningen saa haardt. Da det imidlertid var sket, blev det nødvendigt, at Sagen fik sin Afgjørelse, og, som bemærket af den ærede Taler, saa faldt Højesteretsdommen derhen, at den for Limfjorden hidtil gjældende Norm for Mafsevidden maatte have Gylbigheid ogsaa for hele det øvrige Land. Følgen heraf var, at alle de Fiskere, som havde den Slags Redskaber til deres Benyttelse, og som da laa midt i deres Sommerfiskeri, bleve satte i en overordentlig sørgelig Tilstand. Der er 300 Driwaaser, som bruge den Slags Fiskeriredskaber i de forskjellige Egne i Landet, og Redskaberne paa disse Kvaaser repræsenterer for hver af dem 1,500 Kr. Man ser deraf, at det er et overordentlig betydeligt Betsøb, en overordentlig betydelig Formuesgjensstand for Fiskerne, som der her er Tale om. Det vilde have haat til Følge, at en stor Del af vore driftigste Fiskere vilde være ligefrem ruinerede, hvis det Resultat, hvortil Højesteretsdommen førte, uden noget Hensyn til de Paagjældendes uheldige Stilling skulde være bragt strengt til Udøvelse imod dem. Der kom Denvendelser til Ministeriet, som gjorde opmærksom paa den overordentlige ulykkelige Tilstand, hvori Fiskerne vilde befinde sig, hvis dette skete. Der var allerede lagt Beslag paa Redskaber, de Paagjældende vare udfatte for at miste disse og blive affaarne fra at kunne drive deres Næringsvei hele Sommeren igennem. Der udgik ogsaa her fra Thinget stærke Opfordringer til Regjeringen om at tage under Overveelse, om den ikke kunde foretage Noget for at forhindre den Ulykke, som en streng Gjennemførelse af Højesteretsdommen vilde bevirke for saa mange Fiskere. Det ærede Medlem, der ikke synes at have nogen

Medlidenskab med disse Fiskere, fremstillede Sagen, som om det omtalte Lovbud, der nu blev ubøddet til at gjælde overalt i Landet, var givet til Beskyttelse for Fiskere paa enkelte Steder. (Bergr. Nei!) Jeg kunde ikke forstaa det ærede Medlems anderledes, end at Fiskerne paa Steder udenfor Limfjorden maatte have Ret til at fordrø, at Bestemmelsen om den mindre Mafsevidde skulde strengt opretholdes i deres Interesse. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at man begrundigede Fiskerne paa det ene Sted til Stede for Fiskerne paa andre Steder. Jeg tror altsaa, at min Opfattelse af det ærede Medlems Hovedtanke er rigtig, og at hans Interesse for Fiskerne ikke er lige levende for alle Landets Fiskere. Men hvorom Alt er, en betydelig Del af Fiskeribefolkningen truedes med Obelagelse og Ruin, og der kom de mest indtrængende Henvendelser til Indenrigsministeriet om, at der, saavidt muligt, maatte gjøres Noget for at forhindre en saadan Kalamitet. Det forekommer mig, at der var al Grund til at føle Medlidenskab med disse Folk; det forekom mig, at det vilde være overordentlig haardt, at Folk, der igjennem lange Tider havde troet at være i Overensstemmelse med Lovens Bud og fremdeles at kunne virke ganske rolig i deres Bedrift, nu paa engang skulde gjøre den haarde Erfaring, at de havde befundet sig i en Vildfarelse, og nu kom til at lide under Følgerne deraf. Jeg tilstaaer, at Administrationen befandt sig i den samme Vildfarelse, man troede ikke, at den Mafsevidde, som var bestemt for Limfjorden, gjaldt udenfor denne. Man tænkte altsaa paa, hvorledes det skulde være muligt at afvende den Ulykke, som truede de mange Fiskere. Der var kommet her til Kjøbenhavn en stor Mængde Fiskere, som ønskede at tale med Indenrigsministeren, for at udmale deres beklagelsesværdige Stilling og deres store Betynning. Jeg fandt mig foranlediget til at konferere med min Kollega Justitsministeren om, hvorledes man skulde søge at hjælpe paa disse Forhold, og da var det, Justitsministeren besluttede sig til at søge kongelig Resolution for, at en mod en saadan Fisker, hvis Redskaber vare beslaglagte, anlagt Sag maatte hæves. Det bestemtes fremdeles, at det kongelige Prærogativ i efterfølgende lignende Tilfælde skulde søges anvendt paa lignende Maade. I Medfør heraf blev det paalaagt samtlig Retsbejente, naar nogen Fisker anholdtes paa Grund af det her omhandlede Forhold, da derom at gjøre Indberetning til Justitsministeriet, da man var betænkt paa at ville bevirke en kongelig Resolution for, at disse Sager maatte bortfalde. Man er saaledes gaaet frem paa fuldstændig lovlig Maade, og jeg tror, det vil erkjendes, at man har taget Humanitets-hensyn, som jeg antager vilde blive billigede af de fleste Medlemmer af dette Thing. Der er hviæken i dette eller i noget andet Tilfælde gjort noget Forsøg paa at borteskamotere, hvad der er Lov